

URUNK MEGKERESZTELKEDÉSE A év

1-5 oldal

Olv.: Iz 42,1-4;6-7 – ApCsel 10,34-38 – Mt 3,13-17

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Isten hozta a Testvéreket! Ez egy sajátos vasárnap, mégpedig azért, mert Istennek egy új kapcsolatáról van szó az emberrel és a teremtetett világgal. Ez a mai vasárnap ettől ünnep, hiszen Jézus megkeresztelkedésére emlékezünk, és ez az esemény egy új helyzetet teremt Isten és világ kapcsolatában, Isten és ember kapcsolatában, amely meghatározza az ember életét, akkor is, ha hívő ember, akkor is, ha hitetlen. Mert az élet hosszú út, az élet-napkeltétől, a halál-napnyugtáig tart, és ezen a hosszú úton az embernek döntéseket kell hozni, állást kell foglalni a célját illetően, tudatosan kell irányítani az útját. Az Istennel való kapcsolat a teremtettségünk okán, az istenképiségünk okán meghatározott, ehhez nem kell hívőnek lenni, csak az emberi arcunkat hordozni kell, ha tetszik, ha nem. Úgyhogy ezen a mai vasárnapon az életünkkel kapcsolatosan talán a legdöntőbb kérdésekkel kell foglalkoznunk. Szeretettel hívom a testvéreket erre az ünnepre és elsősorban arra a gondolatra, amely meghatározó az életünkben.

Egy nagyon fájdalmas dolgot kell bejelenteni ma a testvéreknek. Ugye, én nem szoktam ilyeneket mondani, hogy parancsolt ünnep. Minden vasárnap parancsolt ünnep, de aki parancsszóra jön szeretni, azzal nincs mit kezdeni. Tehát én ezért nem szoktam hirdetni azt a templomba jövő embereknek, hogy parancs, mint ahogy a feleségét sem szeretheti parancsszóra egy férfiember és fordítva, de egyik ember a másikat sem szeretheti így. Ajándék. Tehát pénteken volt Vízkereszt ünnepe, ami az egész emberiség számára a keresztény üdvrendben a legnagyobb ünnep, hiszen Isten a világ minden emberének kinyilatkoztatja magát, és ez parancsolt ünnep volt. Aki ezen a parancsolt ünnepen úgy ítélte meg, hogy nem óhajt ennek a parancsnak eleget tenni, kérem, annak van bizonyos lelki hátraléka. Sajnos aki ezt az ünnepet kihagyta az életéből, annak hiába kínálja Isten a szeretetét, ezt csak úgy lehet helyrehozni, ha az ember bűnbánatot tart és meggyónja a bűneit. Úgyhogy ma különösképpen is kérem azokat a testvéreket, akik ezt az ünnepet kihagyták az életükben, azok próbálják majd rendezni a kapcsolatukat egy jó szentgyónásban a Jóistennel, hogy teljes jogú tagként tudjunk ünnepelni valahányan, akik itt vagyunk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Vajon lenne-e bátorságunk ahhoz, hogy föltegyük ezt a kérdést, és ez nem költői kérdés: szeret-e engem az Isten? Istennek ilyen kérdést feltenni?! Akivel kapcsolatosan azt tanították nekünk, hogy Isten a szeretet, és ez az egyetlen igazság a földön, nincs több. Az igazság az, hogy úgy fordulunk egymás felé, hogy megajándékozunk azt a másik embert ezzel a legnagyobb ajándékkal, amit az ember ilyen egyszerű módon fejez ki: szeretlek. És ezzel igazoljuk egymást ebben a világban és igazoljuk egymást az Isten előtt is. Mert persze az Isten előtt ez a szó nem csupán egy szó, ami elröppen, hanem ez a szó tanúságtétel. Az ember a szeretetét igazolja, és a szeretetünket azzal tudjuk igazolni, hogy ajándék vagyunk a másik ember számára. Az határozza meg az életünket, ahogy hallottuk a mai üzenetben, hogy mint Isten szolgálai a másik ember életére úgy vigyázunk, mint a mécsnek az ellobbanó fényére, mint a beteg emberre, amikor gyógyítjuk.

Testvérek, végeredményben az egész emberi élet a szeretet teljesítésében igazolódhat, egyébként nem. És pontosan azért oly fontos ez az ünnepkör, ami tart Karácsony előtt néhány héttel kezdődően az adventi készüllet idején, hogy az ember fölkészüljön az Istennel való találkozásra. Megajándékoz bennünket ezzel a biztonsággal, hogy Istennek fontosak vagyunk és meg akar bennünket tanítani arra, hogy egymás számára ugyanolyan fontosak legyünk, mint amilyen fontos mindegyikünk az Istennek. Karácsony és aztán ennek betetőzése, a Húsvét pontosan azt igazolja, hogy az emberi életet semmi mással nem lehet igazolni, csak ezzel az igazsággal. Minden mellébeszélés ezen kívül.

Ezért olyan nagyon fontos ez a mai ünnep, Jézus Krisztus megkeresztelkedése, mert az Isten ezzel a nyilatkozatával, akár így is mondhatnám, Jézus Krisztust igazolva elfogadja Jézusnak a küldetését, Jézusnak a művét, aki a névtelenségből előlép és Istenre hivatkozva egy új kapcsolatot teremt a világgal, és ez az új kapcsolat a világ megmentése, és új kapcsolatot teremt az emberrel, és ez a kapcsolat az ember üdvössége. Kedves Testvérek, higgyük el, nincs más jövője a világnak, csak az, amit Isten színe előtt Jézus Krisztus a világgal megteremtett. Gondoljunk csak arra, mi minden történik nap mint nap ebben az Isten teremtetten világban, és szinte nem foglalkozunk mással, mint azzal a gonddal-bajjal, ami nap mint nap történik. Mert a világ nem abban a kapcsolatrendszerben éli a mindennapjait, amit Jézus megteremtett számára. És ugyanígy, a mi emberi életünknek sincs más lehetősége, mint az a dimenzió, amit Jézus Krisztus bemutatott nekünk születésével és halálával és közben mindazzal, amit nekünk tanított és amit értünk tett. Ez az ember számára a természetfölöttivel való kapcsolatot nyitja meg. A Biblia erről így beszél: megnyílt az ég.

Testvérek, aki erről a kapcsolatról lemond, az az életről mond le. Függetlenül attól, hogy hogyan éli a mindennapjait, függetlenül attól, hogy milyenek az emberi kapcsolatai. Azok vannak, léteznek, de nem olyanok, mint amilyenre külön-külön mindegyikünk vágyik, önök mindegyike, én is, minden egyes ember. Minő érdekes, hogy mindezt világosan elénk tárják, és mi úgy gondoljuk, hogy mi jobban tudjuk, hogy mi az, ami a világ javát jelenti és mi az, ami az ember üdvét szolgálja. És ezt halálosan komolyan kell venni. Pontosán azért fontos – ez majd előjön a gondolataimban –, mert különösen a modern ember szerénykedik, nem kíván hős lenni, nem kíván szent lenni. A legnagyobb hősiesség a szentséghez kell, mert az megpróbálja az embert, mindennél jobban megpróbálja, mert az azt jelenti, hogy az Istennek akarok megfelelni. Ha ez sikerül, akkor minden emberrel olyan lesz a kapcsolatunk, amelyre mindegyikünk vágyakozik. Nyilvánvalóan ez szintisztán sose tud megnyilatkozni, mert minden jóakaratum és minden célkitűzésünk, jó céljaink ellenére gyarlók meg esendők vagyunk, de a lehetőség útja ez.

Kedves jó Testvérek, hallottuk ezt a mai történetet, Jézus és Keresztelő János találkozója. Csak éppen érintem, mert ebben az egymondatos párbeszédben benne van minden, akik életükben templomos emberek voltak, vasárnapi szentmisékre jártak, azok úgyis tudják ezt, mit jelent az, hogy János keresztsége meg Jézus keresztsége. János az volt, aki előkészítette Jézusnak az útját és most találkozik az előkészítő azzal, aki majd mindennek a beteljesítője. És mintha feje tetejére állna a világ, mert aki az Isten minden tervének a beteljesítője, most jön oda az előkészítőhöz, és mintha valamit tőle várhatna, valamit tőle kaphatna. Semmit, de mégis fontos ennek a Jánosnak a munkája, mert az embereket készítette elő a Jézussal való találkozásra. Hallottuk, tömegek mentek oda és keresztelkedtek meg vízzel, ami azt jelenti, hogy azok az emberek rádöbbenek arra, hogy valami nagy baj van a világban. És ez mindig így volt, így van és így lesz, mert az ember mindig a maga útját járja, és ha nem igazítja ezt az utat Krisztusnak az útjához, akkor ez az út tragédiákba vezet. Sírunk és jajgatunk, amikor háborúban jelenik meg ez a magunk útja, kétségbe vagyunk esve, amikor egymás életét törjük darabokra, mert becsapjuk egymást és félrevezetjük egymást, hazudunk egymásnak, de mindig

azt gondoljuk, hogy okosabbak vagyunk az Istennél is és jobban tudjuk, hogy mi válik a javunkra, mint az Isten.

Hát, Keresztelő János pontosan azokkal találkozott, akik belátták, hogy így tovább nem mehet és ezért kérték, hogy segítsen Keresztelő János nekik abban, hogy ne csak tudják ezt az utat, hanem járni is tudjanak az úton, ami az élet útja. És ennek egyik első lépése, hogy megbánták azt, hogy okoskodtak, megbánták azt, hogy mindenek fölé helyezték magukat. És most jön Jézus, aki az emberi élet beteljesítője és kéri a Jánostól, hogy keresztelje meg. Hallottuk a párbeszédet: hagyd, tegyük! Mert ez az Isten akarata, mert Jézus Krisztus a saját magatartásával akarja bizonyítani a világnak, hogy Isten és a világ kapcsolata egészen más lehet, ha komolyan veszik azt, amit most Jézus bemutat.

Testvérek, ez az egyik gondolat. A másik meg: az embernek is meg kell keresztelkednie. Nem vízzel, vízben megfürödtünk a keresztségünkör, hanem tűzzel és Szentlélekkel kell megkeresztelked-nünk ahhoz, hogy valóban új életünk legyen. Testvérek, úgy tetszett az Istennek, hogy egyszülött fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, és mindazt, ami a világban van az Isten elhatározása szerint Jézus Krisztus által vissza akarja adni. Ez azt jelenti, hogy a teremtésben benne foglaltatik a világnak a megújulása is. Hát, Isten a Teremtő, a Jóisten, és a Jóisten csak jó világot teremthet, tehát ezt a jó világot, ha mi megrontjuk, akkor el kell gondolkodnunk azon, hogy mit kellene tenni, hogy helyre álljon a rend.

Az egész karácsonyi ünnepkör erről szólt, minden szentmisében ezért imádkoztunk, bent van magában a szertartásban, hogy Isten helyre akarja állítani a világ rendjét, mert a világ rendjét tönkretettük. És mi a lényeg? A lényeg az, Testvérek, hogy a világot nem lehet jókra meg rosszakra osztani, a világ nem szenteknek a világa, meg nem a profánoknak a világa. Az Isten világa egy, nincs szent világ meg profán világ. A profán fogalmat értsük, Testvérek! Használjuk a szót, csak nem biztos, hogy jól. A profanum magyarul azt jelenti: a küszöbön kívül. Vagyis a világ, az egy, nincs olyan, hogy van egy szentek világa, és kívül, a küszöbön kívül ott vannak a profánok, ott vannak, akiknek közük sincs az Istenhez. Az egész világ az Isten kezében van.

És Jézus Krisztus ezzel a mai üzenetével, ami cselekedetben jelenik meg számunkra, Jézus Krisztus megkeresztelkedik a halálában, a világért. Meghal a világért, Testvérek, erről van szó, odaadta az életét a világért. Nem lehet másképpen helyreállítani a világ rendjét. Magára vette Jézus az ember minden rossz döntését és bebizonyítja halálával azt, hogy ebbe csak belehalni lehet. Az ember Isten nélküli világába csak belehalni lehet. Persze a bűn miatt egyébként is meghalunk, csak nem mindegy, hogy milyen életet élünk, nem mindegy, hogy milyen halállal halunk és milyen folytatásban reménykedünk. Jézus keresztsége pontosan ezt jelenti. Jézus előlép, megkeresztelkedik, meghal a világért, halállal keresztelkedik meg, mert szereti az Isten a világot, az egész világot. Annyira szereti, hogy az ő Fia meghal érte. Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik – hallottuk.

Testvérek! Isten és ember új rendje az egyetlen útja a világnak. Mennyire tudunk mi emberek ebben a világban élni egymásért? Vagy pedig egymás halálát okozzuk. És ez az új emberkép, ez már Krisztus halála nyomán elénk álló emberkép, hiszen Jézus értünk emberré lett és az új emberkép pontosan ezt jelenti, hogy az emberi életnek Jézus példájára isteni dimenziója van. Testvérek, senki se tudja kizárni az életéből az Istent! Mert az ember Imago Dei, az Isten képe. Az ember Isten képére és hasonlatosságára teremtett lény.

Tagadhatja az Istent valaki, lehet az Isten ellensége, most ezt megtapasztaljuk itt a világunkban a legdurvább módokon és a legdurvább formákban, az Isten akkor is bennünk

van, mindegyikünkben, és mindegyikünk olyan életre vágyakozik, amely Istennel való kapcsolatunkból jöhet létre. Hát, ha Isten a szeretet, akkor az Isten csak szeretni tud, és az új ember képe ezt jelenti, hogy az ember számol az Istennel, aki szeret mindegyikünket, függetlenül attól, hogy milyenek vagyunk, és azt várja, hogy az ember erre a szeretetre válaszoljon. A Teremtés és a Megváltás összetartozik, az Isten képére teremtett embernek, ha van isteni kapcsolata, akkor új emberré lesz, különben nem. Különben el akarja hitetni magával az ember, hogy e nélkül is megy. Hát látjuk, hogy hogyan megy e nélkül és látjuk, ahogy egyre idegenebbek az emberek az Isten világában, vagy egyre idegenebb számukra az Isten. Látjuk, hogy mit művelünk egymással.

Megistenülésről beszélhetnék akár, ha merészelne az ember belemenni ebbe a mélységesen mély titokba. Valójában erről van szó. Mi bűnről beszélünk. Testvérek, a bűn erkölcsi fogalom, a bűn igazából az, hogy nem válaszolunk az Istennek a szeretetére, kikapcsoljuk ezt a – mai szóhasználattal – rendszert és éljük Isten nélkül az életünket. Ez a régi ember, aki magának él. Jézus az új ember és az isteni kapcsolatban lévő ember, az új ember, akinek az életét az határozza meg, hogy a másik ember javát mi módon tudom szolgálni. Hát ez a teremtett világnak a megújulása, ez a megváltott világnak az arculata, amit hallottunk. Ez az ember a törekény emberre odafigyelő, ez az ember a másik mécsesét, ahogy kedvesen írja Izajás próféta, el nem oltja, hanem vigyázza az életét. Ez az Isten, ha mi komolyan vesszük ezt a kapcsolatot, ha beengedjük az életünkbe, akkor csodát tesz bennünk és csodát tesz általunk.

Amit ígértem, most mondom el azt a gondolatot. A modern ember, az Isten nélküli ember álszerény, szerénykedik. Én csak egyszerű ember akarok lenni, én nem óhajtok hős lenni, én nem óhajtok nagy lenni, én csendben akarok lenni, mindenkivel békében élni. Nem lehet, ez egy hamis gondolatsor, vagy hamis fogalmak sorozata. Hiszen az ember naponta kerül olyan helyzetekbe, hogy döntenie kell. És mi a mércéje, mi szerint dönt? A legkülönbözőbb helyzetekben mi motiválja a döntésében? Hát pontosan ezt jelenti a divinizáció, az istenkapcsolat, hogy az Isten a mérce, az Isten segít nekünk jó döntésekhez jutni, hogy soha ne hozzunk olyan döntést, ami a másik kárát akarja, ami a másik kárát hozza. Egyszerűen erről van szó. Álszerénykedünk, álszerénykedik az ember és azt hiszi, hogy ezzel ki tud bújni minden alól. Valójában döntenie csak megfelelő értékek, megfelelő igazságok fényében lehet.

Csak ezért utalok vissza itt arra, hogy az elmúlt napokban különböző nyilatkozatokban is sok mindent kérdezgettek tőlem XVI. Benedek pápával kapcsolatosan. A legfontosabb üzenete nekünk magyaroknak, amit ott a Szent Péter Bazilikában bízott a lelkemre, hogy mondjam a magyaroknak,

mi Szent István öröksége. Vigyázzanak Szent István örökségére, mert Szent István Isten előtti felelősséggel volt a népéért, Isten előtt vállalt felelősséget a nemzetéért. Hát ezért az európai történelemnek talán a legnagyobb uralkodója a mi István királyunk, a mi nemzetünknek a létrehozója, nemzetállamunknak a megalapítója, mert Isten előtt vállalt felelősséget.

Testvérek, hát ez az, amikor az ember vállalja azt, amire született! Ha király, akkor neki ez a dolga, ha pap, akkor neki megvan a dolga, ha püspök, megvan a dolga, ha kormányfő, megvan a dolga, de ez mindig csak az övéi szolgálatában érvényes, minden döntés. Ezen a mai napon gondolkodjunk el mindannyian, mert a világ sorsáról van szó. Ennek a mai ünnepnek, Krisztus megkeresztelkedése ünnepének ez az egyik üzenete.

A másik üzenete meg az ember sorsa. Jézus halálával keresztelkedett meg az emberiségért, mert az emberiségért vagy meghalt, vagy hagyta a pusztulás útján száguldozni az embert. Nem tette, mert az Isten szeret. Egyetlen út, nincs több. És az ember új képe, hogy az ember mércéje az Isten, Az ember Isten-arcú lény, az embert az Isten saját képére és hasonlatosságára teremtette, ha tetszik, ha nem. Lelke van az embernek, és a lelke isteni ajándék. Nem tudja

letagadni sem, legfeljebb tud úgy élni, mintha nem lenne lelke. Csak ez lehetetlen, mert ez nem is tudom, milyen produkció lenne.

Kérjük a Jóisten kegyelmét ezen a mai ünnepen, hogy valamit legalább megsejtsünk az Isten és a világ kapcsolatáról és valamit megsejtsünk a mi küldetésünkről, amit az Isten szán nekünk és amely új életet jelent, egyénileg is, kapcsolatainkban is, és ez az egész emberiség üdvössége szempontjából is nélkülözhetetlen. Az összes többi, az emberi játék. Istennek más a gondolata. Az Isten az igazság, az Isten a szeretet, ő a mi Istenünk!

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

A kedves Testvéreknek kívánok nagyon jó évkezdést, hiszen valójában a keresztyén évünk ezzel a mai ünneppel kezdődik. Az eddigi ünnepek, az eddigi üzenetek erősítettek bennünket abban, hogy valóban az emberi élet teljességét tudjuk szemlélni. Az emberi élet teljessége istenkapcsolat és emberkapcsolat. Gondoljunk arra, hogyan tudjuk eldönteni, hogy mi a feladatunk és mi a küldetésünk egymással kapcsolatosan, ha nincs Istenünk. Ez a világ, amelyben élünk, ez csak a horizontális világot ismeri, a vertikális világ nem létezik a számára. Megyünk előre, mert progresszió... És a döntéseinket mi határozza meg? Mennyi beleszólása van az Istennek ezekbe a döntésekbe? Mert egyedül az isteni igazság tudja a döntéseinket megvilágosítani. Különben annyi hátsó gondolat bujkál ezekben a döntésekben, hogy roskadozik a világ.

Testvérek, nézzünk szembe magunkkal, utolsó órákban vagyunk! Nem érdemes tovább játszadozni, hiszen most, vagy soha. Isten jó világot teremtett, Isten jónak teremtett bennünket, embereket. Isten ránk bízta a világot, istenképességünk Istenhez rendel bennünket. Ebben az üdvrendben a mi emberi életünk Istenhez rendelt, akár hisz valaki, akár nem. Isteni értékek nélkül nem tudjuk emberi kapcsolatainkat rendezni.

Isten áldását most közvetítem, ez az áldás segítsen bennünket és kívánok mindenkinek egy új gondolkodást, új életutat és boldog életet!

+ *Á L D Á S* +